

Народився 3 серпня 1948 р. в м. Перм (Росія) в родині військовослужбовця. В 1967 р. закінчив Запорізьке музичне училище, а в 1972 р. – фортепіанне відділення Петрозаводської філії Ленінградської державної консерваторії. Потім служив у Збройних силах на Далекому Сході, працював у Воркутинському музичному училищі, а з 1977 р. – на музично-педагогічному факультеті ЗДП.

У 1988 р. під керівництвом д-ра філос. наук, проф. А. Б. Когана у Київському державному університеті імені Тараса Шевченка успішно захистив кандидатську дисертацію на тему «Інтернаціоналізація як закономірна тенденція в розвитку сучасного радянського мистецтва». В цьому ж році перейшов на кафедру філософії і соціології ЗДУ, де в 1991 р. йому було присвоєно вчене звання доцента. З 1994 р. працював у Запорізькому юридичному інституті МВС України, де послідовно обіймав посади професора кафедри соціально-економічних дисциплін, завідувача цієї кафедри і першого заступника начальника інституту. В 2001 р. в Інституті філософії імені Г. С. Сковороди НАН України захистив докторську дисертацію на тему «Концепція ідеології перехідного суспільства в контексті соціокультурного аналізу» за спеціальністю «Соціальна філософія

**ТАРАН
Володимир
Олександрович**

*Доктор філософських наук,
професор*

і філософія історії». В 2003 р. йому присвоєно вчене звання професора. В 2004 р. закінчив Запорізький юридичний інститут МВС України.

Спеціалізується на викладанні філософії та філософії права. Автор більше ніж 140 наукових праць, зокрема монографій («Ідеологія перехідного суспільства», 2001 р., «Культурно-історичні особливості Запорізького регіону як фактор формування світоглядних орієнтацій майбутніх правоохоронців», 2007 р.), підручників і навчальних посібників («Конспекти лекцій з філософії», 1992 р., «Соціальна філософія», 2009 р., «Словник культурологічних термінів», 2009 р. та ін.), наукових статей у фахових виданнях тощо.

Сфера наукових інтересів: соціально-політичні проблеми сучасної України. Член спеціалізованої вченої ради із захисту кандидатських дисертацій ЗНУ за спеціальністю «Соціальна філософія та філософія історії». Входить до складу редколегій двох фахових журналів. Науково-педагогічний стаж – понад 40 років.

За досягнення в професійній, науково-педагогічній та виховній діяльності неодноразово заохочувався МОН України, МВС України, Запорізькою ОДА. Член лицарського ордену «Україна», полковник міліції у відставці.

Народився 20 травня 1915 р. в с. Гурівці Олександрійського повіту Херсонської губернії (нині – Волинський р-н, Кіровоградська обл.) в селянській сім'ї.

У 1928 р. закінчив Гурівську школу. До 1932 р. навчався в Лозоватській семирічній школі (Криворізький р-н, Дніпропетровська обл.). У 1933 р. закінчив шестимісячні вчительські курси. У 1933–1934 рр. – учитель 3-го класу Соф-Гейнської неповної середньої школи (с. Соф-Гейнськ, Криворізький р-н, Дніпропетровська обл.).

У 1934–1938 рр. навчався в Запорізькому педагогічному інституті й отримав диплом із відзнакою. З 1938 р. працював викладачем української мови (1938–1941) та викладачем української літератури (1945–1952) ЗПІ. З 1946 р. – помічник декана, а в 1949–1951 р. – декан мовно-літературного факультету.

В 1951–1952 р. навчався в аспірантурі Інституту літератури ім. Т. Г. Шевченка НАН України. Кандидатську дисертацію захистив із проблем творчості Марка Вовчка, а докторську – Івана Нечуя-Левицького.

У 1952–1956 рр. – на посаді заступника директора з навчально-наукової роботи. В 1952–1955 рр. – завідувач кафедри української літератури. В 1955–1969 рр. –

**ТАРАНЕНКО
Микола Панасович
(1915–1982)**

*Доктор філологічних наук,
професор*

завідувач кафедри української мови та літератури. В 1969–1973 рр. – доцент кафедри української літератури.

Науковий ступінь доктора філологічних наук здобув у 1973 р., а вчене звання професора йому присвоєно в 1975 р. В 1973–1974 рр. – декан філологічного факультету Запорізького державного університету. В 1974–1982 рр. – завідувач кафедри української літератури ЗДУ.

Нагороджений Почесною грамотою «За високі показники в справі підготовки висококваліфікованих спеціалістів» (1967), медалями «За трудову відмінність» (1953, 1961), ювілейною Шевченківською медаллю (1964), знаком «Відмінник народної освіти» (1965), медаллю «За доблесну працю» (1970). Отримав подяки від Урядового Шевченківського комітету УРСР (1964), головної редакції «Української радянської енциклопедії» АН УРСР (1966).

Автор понад 100 наукових публікацій у різних збірниках і журналах. Написав монографії: «Марко Вовчок в свете русской революционно-демократической критики» (1952), «Пейзаж у художньому творі» (1965), «І. С. Нечуй-Левицький: семінарії» (1984).

Помер 6 березня 1982 р.